

Kaapon Kaiku

III/2012

18. vuosikerta

RIKANTILAN KOULUN
KYLÄYHDISTYS ry

<http://www.rikantila.fi>

SISÄLLYS

Puheenjohtajan palsta	3
In memoriam Vesa Aro-Heinlä.....	3
Eurajoen uusi Kartanon rouva Lutalta!.....	5
Saunamajuri	6
Uutta ja vanhaa	7
Maailmanloppua pukkaa (tai ehkä ei)	10
Rosalan viikingit.....	15
Sisso	20

Julkaisija: Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan Kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi

Painos: n. 155 kpl

Ilmestymisajankohdat: I Maaliskuu Tilaushinta kotimaahan: 7
II Kesäkuu euroa/vuosikerta
III Syyskuu
IV Joulukuu

TOIMITUS

RIKANTILA:

Tauno Perkiö
Nurkintanhuva 26
27150 LAPIJOKI
puh: 8682602
matkapuh: 044 7103311
sähköp: tauno.perkio@samk.fi

SAARI:

LUTTA:

Miikka Paassilta (päätoimittaja)
Mauno Paassilta (lehden tilaukset)
Rikantilantie 25
27100 EURAJOKI
puh: 8682647
sähköp: manu47@dnainternet.net

RITAVUORI:

Ari Toivonen
Ritavuorentie 99
27150 LAPIJOKI
puh: 8682841
sähköp: Ari.Toivonen@oras.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2011

PUHEENJOHTAJA

Tarkki Ilpo 050-3034827 Kinnontie 30 27150 Eurajoki

JÄSENET

Tarkki Hannu 050-3449625 Kinnontie 31 27150 Eurajoki

Jasu Hannele 050-4079608 Lutta 27100 Eurajoki

Kiikola Heidi 040-7043458 Lapintie 431A 27100 Eurajoki

Väisänen Eila 045-1327004 Rikantilantie 418 27150 Eurajoki

Luotonen Ossi 044-5691708 Saarentie 162 27150 Eurajoki

Korkeakoski Jenni 050-3445166 Rikantilantie 342 27150 Eurajoki

Hassinen Kirsi 040-5074843 Saaren kylätie 10 27150 Eurajoki

KOULU

Koulu (02) 8682611 Rikantilantie 194 27150 Eurajoki

Kares Minna-Mari 044-3124611

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tervehdys Rikantilasta Kaapon Kaiun lukijoille! Yhdistyksen polkuhankkeen laavu lähestyy harjavaihetta, ja polku on merkitty maastoon punaisilla merkeillä sekä viitoituksella. Laavun valmistuttua jatkamme polun raivaamista. Kiekkokaukalon laajennus elää omaa elämäänsä ja valmistuu pakkasiksi. Kyläillat jatkuvat joka kuukauden ensimmäinen keskiviikko klo 18.00 kahvittelun merkeissä; tule mukaan keskustelemaan mieltä askarruttavista asioista. Lapintien kevyen liikenteen turvallisuuden parantamiseksi ollaan laatimassa kuntalaisaloitetta. Kyläyhdistys kehottaa mahdollisimman monia suhtautumaan myötämielisesti asiaan.

Iltapäiväkerho jatkaa toimintaansa Kartanon rouva *Kyllikki Nordlingin*

”topakassa” ohjauksessa. Koululla on ilmeisesti kaikki hyvin: uusi maali, uudet ovet ja rappuset. Opetusta antavat *Minna-Mari ja Päivi*.

Tonttipankkiin tarvitsisimme uusia rakennuspaikkoja. Kysyntää tuntuisi kyllä olevan, metsäiset tontit ovat kiinnostavampia. Maanomistaja, ota yhteyttä puheenjohtajaan.

Syyskokouspäivää ei vielä ole päätetty, mutta loka–marraskuun vaiheilla seuraa postiasi. Jaamme lappusia aina, kun jotain tapahtuu.

Syysterveisin

— *Ilpo Tarkki, pj.* —

IN MEMORIAM VESA ARO-HEINILÄ

Olen joskus leikitellyt ajatuksella, että ihmisen kulkema reitti merkittäisiin karttaan syntymästä alkaen. Kaapon Kaiun toimittajan ja kyläyhdistyksen aktiivisen puuhamiehen viiva on nyt katkennut. Vesa menehtyi vaikeaan sairauteen elokuun alussa.

Oma karttaviivani on kohdannut usein Vesan viivan. Ensimmäiset muistoni Vesasta ovat yli neljänkymmenen vuoden takaa. Kävimme näet samaa koulua, Eurajoen Yhteiskoulua. Olimme tosin eri ikäluokkaa, joten emme varsinaisia luokkakavereita olleet.

Sattumalta päädyimme molemmat Teknilliseen Korkeakouluun ja jopa samalle osastolle. En tosin muista, että olisimme samalla luennolla koskaan istuneet, vaikkei sekään mahdotonta ole. Useasti matkustimme kuitenkin yhtä matkaa junassa kotipaikkakunnalle. Silloin tuli kuulumisia vaihdettua.

Kaikki päättyy aikanaan, niinpä mekin valmistuimme diplomi-insinööreiksi opiskelujen jälkeen. Muistan pienen sattumuksen ensimmäisessä varsinaisessa työpaikassani. Olin puuhaamassa jotakin prosessitietokoneen kanssa. Hommani ei oikein onnistunut ja

huusin vanhempaa kollegaa apuun viereisestä huoneesta. Hämmästykseni oli suuri, kun Vesa asteli sisään hymynvirne kasvoillaan. Tulihan sieltä

toki muitakin, sillä Vesa oli muiden kanssa vierailmassa tehtaalla ja tutustumassa tuotannonohjaukseen.

Elämänviivamme kulkivat omia reittejään, mutta kuinka ollakaan, päädyimme ennen pitkää asumaan samalle seudulle, Rikantilan koulun kyläyhdistyksen alueelle. Vesa toimi innokkaasti kyläyhdistyksen piirissä. Yksi yhdistyksen onnistuneimmista hankkeista, lasten iltapäiväkerho, sai alkunsa Aro-Heinilöitten keittiöpöydän ääressä. Idea kerhosta oli Anna-Liisan, mutta Vesa oli mm. kunnostamassa tiloja toimintaa varten. Iltapäiväkerhoa varten tarvittiin luonnollisesti varoja, mikä teetti monenlaista puuhaa. Vesa oli aikanaan myös yhdistyksen johtokunnassa ja osallistui aina kokouksiin ja yhteisiin tilaisuuksiin, ellei mitään ylitsepääsemätöntä estettä ollut.

Noin viisi tai kuusi vuotta sitten kävin Vesan kanssa useana vuotena Kirkonkylässä miesten liikuntakerhossa. Kun ajoimme pelipaikalle vuorokerron, ehdimme puhua monenlaisista asioista.

Enimmäkseen jutunaiheet olivat arkipäiväisiä, kuten työasiat. Vesa teki vuosikausia etättyötä kotoaan käsin. Ihmettelin, miten itsekuri riittää siihen, että marssii työhuoneeseen aamulla eikä jää aamupalapöytään lukemaan sanomalehteä tai tekemään jotakin muuta mukavaa. Vesa sanoi vaihtavansa työvaatteet päälle aamulla, jolloin hän saa työpaikkafiiliksen päälle. Työpäivän päätteeksi pitää tietysti vaihtaa kotivaatteet takaisin. En tiedä, soittiko hän sitten joskus vaimolle kotiin, kun piti jäädä ylitöihin...

Kaapon Kaiun kansilehdellä on mainittu lehden ”toimitus”, toisin sanoen ne ihmiset, jotka pääasiassa yrittävät saada lehteen juttuja ja muuta sisältöä. Vesan paikka on nyt tyhjä. Toimitus kiittää hänen työpanoksestaan kyläyhteisön hyväksi.

— Tauno Perkiö —

EURAJOEN UUSI KARTANON ROUVA LUTALTA!

Eurajoen yrittäjien hallitus valitsi uudeksi kartanon rouvaksi *Kyllikki Nordlingin* Lutalta. Teimme nimityksen johdosta pienen haastattelun *Kyllikistä*, alla hänen vastauksensa (kursivoidulla).

Mikä oli tunnelma, kun kuulit nimityksestä?

*Yrittäjien puheenjohtaja Jarmo Sallila soitti noin viikkoa ennen nimityksen julkaisemista. Ensin olin aivan sanaton ja meni varmaan 15–20 sekuntia ennen kuin tajusin tilanteen. Olin ollut juuri katsomassa olympialaisia, melontaa, telkkarista. Puheenjohtaja kertoi puhe-
limessa kriteerit ja perustelut valinnalle, ja tuntui tietysti hienolta, että omaa pitkäaikaista panostusta *Kuivalahden kesäteatteri*in ja 24 vuoden työtä *Eurajoen naiskuorossa* sekä toimintaa lasten parissa arvostetaan ja täältä kyliltäkin ihmisiä valitaan. En halunnut vielä kuulla, että kuka oli valittu kartanon herraksi, jottei se vaikuttaisi omaan päätökseeni suostua tehtävään. Olin hyvin iloinen, kun kartanon herraksi sitten valittiin *kyliä, kyläkouluja ja Eurajoen kunnan itsenäisyyttä puolustava Veijo Mäkilä*. Hän toikin nämä asiat hienosti esille puheessaan *markkinapäivänä*.*

Miltä nyt tuntuu?

*Kun markkinapäivänä juontaja Tommi Valtonen julkisti valinnan, niin tuntui fiinimmältä kun oli hieno puku ja men-
tiin hevoskärryilläkin. Tunnelma oli hyvä ja edelleen tuntuu ihan hienolta.*

Myös Valtonen otti hienosti Rikantilan kyläyhdistyksen esille kuulutuksessaan.

Oletko saanut edellisiltä kartanon rouvilta ja herroilta hyviä vinkkejä? *Eivät ole lähteneet neuvomaan, lähinnä onnitelleet, kuten edellinen kartanon rouva Vappu Heikkiläkin.*

Mikä on ollut parasta?

Tähän mennessä osallistuminen kartanojuoksun ja hevoskynnön SM-kisojen palkintojen jakamiseen.

Mitkä asiat ovat yllättäneet?

Ei ole vielä ehtinyt tulla yllätyksiä.

Mitkä ovat päätehtäväsi?

Olla mukana kartanon rouvana erilaisissa tilaisuuksissa kuten joulumarkkinoilla Vuojolla, itsenäisyyspäivän juhlassa ja tietysti kartanon suviehtoossa ensi vuonna. Kuulemani mukaan voi tulla yhteensä 15–20 tapahtumaa vuoden aikana.

Mitä odotat vuodelta?

En sen kummemmin odota mitään erityistä, mukavia tehtäviä pääasiassa.

Onnea vielä kerran Rikantilan kyläyhdistyksen aktiiville! Nyt Rikantilan koulun oppilaat kuten omakin poikani saavat olla iltapäiväkerhossa kartanon rouvan hyvässä hoivassa.

Kartanon rouvaa haastatteli *Kirsi Hassinen*

SAUNAMAJURI

Eurajoen metsästysseura on järjestänyt Onsanpirtin saunalla kesäisin yleisiä saunailtoja. Saunominen on alunperin ajateltu maitaan metsästysseuralle vuokranneille, mutta eipä tässä suhteessa kovin tarkkoja ole oltu. Keskiviikkona 29.8. oli tämän kesän viimeinen saunominen. Väkeä oli saapunut paikalle kohtuullisen paljon. Lutanjärven vesi tuntui jo vähän viileämmältä kuin parhaimmillaan keskikesällä, mutta löylyt ja tunnelma olivat lämpimät. *Helena Uusi-Uola* oli järjestänyt pöydän koreaksi kahvitarjoiluineen, mikä ikään kuin juhlisti viimeistä saunailtaa.

Olavi Katila oli taas kerran huolehtinut saunan lämmittämisestä. Kun hän arveli, että hänen ”saunamajurin” uransa taitaa päättyä tähän kesään, tuli puheeksi, miten pitkään hän on kesäkeskiviikkoisin lämmittänyt Onsanpirtin saunaa. Olavi hiukan harmitteli, ettei ole tullut laittaneeksi mitään notuleita muistiin saunatouhusta, mutta arveli sitten, että kyllä hän hyvinkin kymmenen vuotta on Onsanpirtin saunan kiuasta täyttänyt.

– Onsanpirtti valmistui vuonna 1995 ja sauna tehtiin paria vuotta myöhemmin. Mutta ei siinä heti ruvettu näitä yleisiä saunotuksia järjestämään, Olavi muisteli. – Mutta sitten jossain vaiheessa

Saunamajuri Olavi Katila saunan ovella

muistaakseni *Riikilän Esa* soitti minulle metsästysseuran kokouksesta ja kysyi, ryhtyisinkö minä saunanlämmittäjäksi. Aluksi oli tietysti puhe vain yhdestä kesästä, mutta hommasta tuli pysyvä ”virka”. Joskus tilanne on tainnut olla jopa sellainen, ettei ketään toistakaan olisi hommaan saatu, ellen olisi itse tähän ryhtynyt.

Olavi kertoi palvelleensa armeijassa laivastossa ja saaneensa ylimatruusin arvon. Huvittuneena hän sanoi saaneensa melkoisen ylennyksen, kun häntä nyt majuriksi tituleerataan. Koska hän on majurin arvoisena palvellut ansiokkaasti jo moniaita vuosia, on kohtuullista, että hänet ylennetään saunaeverstiksi. Everstejä saattaa Suomessa olla paljon muitakin, mutta luulenpa, että saunaeverstin arvo on harvinaisuus. Eiköhän panna paperit vetämään armeijan ylipäällikölle.

— Tauno Perkiö —

UUTTA JA VANHAA

Kesä on taas takana, kesä, josta olen kuullut pahimmillaan sanottavan, että kesä jota ei oikeastaan tullutkaan. En ymmärrä, sillä minusta se oli aivan hyvä. Ainakin määrällisesti sadettakin tuli aivan sopivasti, koska kasteluista ei koko kesänä juuri huolta ollut, mutta ei myöskään kaiken kaatavista tai perunat hukuttavista sateista, joita kyllä kovin kaukaa ei niitäkään tarvinnut hakea.

Kesäkuun 83 milliiä oli aivan ihanteellinen, ja heinäkuun 96 oli ihan hyvä sekin, joskin sateettomia päiviä – 19 – olisi enemmän kaivattu. Elokuun 40 milliiä oli myös varsin mukava, etenkin kun ottaa huomioon, tätä 5.9. kirjoittaessani, että nyt jo syyskuulle on tullut hyvinkin 44 mm. Onneksi 3. päivä ukkosen jyristessä tullut 32 milliiä ei sekään suurempia tuhoja päässyt tekemään, kun viljojen korret olivat jo vahvistuneet ja hieman tavallista myöhempään jääneet puinnit saatu hyvään alkuun nekin. Syyskuun kiintiön soisi nyt jo kuitenkin täyttyneen, vai vieläkö harventuneet juurikkaan viljelijät kaipaavat sadetta. Tuli verrattua sademääriä viime vuoden vastaaviinkin, ja havaitsin ne hämmästyttävän yhteneväisiksi.

Sattumoisin tässä hiljattain käteeni osui Kassakirja, jonka olen kirjoittanut vuodelle 1967. Oivalsin, että se on vuosi, jolloin olen alkanut leikkiä isäntää talossa ja päättänyt aloittaa "Maatalouden kannattavuustutkimukseen" perustuvan kirjanpidon. Se oli vielä aikaa, jolloin maatalouskirjanpito ei ollut pakollista, mutta sainpahan

pienää harjoitusta ja totuttelua pian voimaan tulevaan. Aloitin kuitenkin ilmeisesti turhan kirjaimellisesti, koska kertoessani tästä silloiselle nuorikolleni hänelle tuli mieleen muisto siitä, että mihin leikkiin sitä onkaan tullut ryhdyttyä. Vaikka hintavertailujen tekeminen on näillä tiedoilla vaikeaa, jotain kuitenkin ajattelin kannattavan kertoa etenkin nuoremmalle polvelle, niin erilaisessa maailmassa tämäkin poika jo tuntee eläneensä. Sattui vielä niin sopivasti, että juuri eilisen SK:n pääkirjoituksessa todettiin, ettei bensiini ole ollut näin kallista 40 vuoteen. Kalliiltahan se on aina tuntunut, mutta että näin kallista. Eipä enää muista, vaikka liikenteestä päätellen se ei ole kallista vieläkään. Suoranaisena virheenä totesin kuitenkin sen, kun todettiin nyt jo nähdyn 1,80 euron litrahintoja, joka tarkoittaa yli 10 vanhan markan litrahintoja. Omissa laskuissani sellaisia ovat kuitenkin olleet jo kaikki 1,7-alkuiset hinnat, joihin tässä on joutunut tottumaan pidemmän aikaa.

Ennen kuin alan tehdä mitään hintaym. vertailuja, voin todeta ensimmäisen isomman hankintamme, joka on ollut maidonjäähdyttäjää. Muistan jäidennostoa ihan omasta rannasta, kun ojassa oli vettä vallan toisemmin, ja myöhemmin Raumalle tehdystä kanavasta, joka pudotti veden Saarenjoesta. Kun sitten oli siirrytty traktorikauteen, eli vieläkin hyvin palvelevaan ferguun, viimeiset jäät sahasi ja nosti *Jaakkolan Paavo* Lutanjärvestä. Paavo ja palveluksiaan tässä muutenkin usein lämmöllä muistelen – kuten esimerkiksi fergun vetokoukun

nostoon tekemäänsä parannusta. Nostokun tapahtui alun perin vaijerilla, joka heti venähti. Keväällä -67 hän on sen vielä uusinnut 5,90 markalla eli eurolla. Seuraavaksi onkin sitten tehty vielä nykyäänkin toimiva systeemi.

Jäidenajossakin käytetyn peräkärryn sepäntyöt teki tietysti Paavo, isän tehdessä puutyöt. Näillä edelleen käyttökuntoisilla kärryillä olen ollut rahanteossakin, koska toukokuulta on merkintä 236 kilosta jätepaperia, josta olen saanut 4,72 mk eli 2 penniä kilo. Tämän katson ansiokseni sikäli, että siitä olen saanut kipinän esittää jätepaperin keräystä Veikkojen toiminnan rahoittamiseksi. Ja sehän on ainakin tähän asti toiminut täysin keskeytyksettä. En taida malittaa olla sanomatta, että on kyseisillä "heinäraitailla" arvokkaampiakin kuormia ollut, sillä kävin kerran Udestakaupungista hakemassa apulantakuormankin, mutta totesin sillä reissulla traktorin renkaiden saaneen sellaiset pyyhkeet, ettei muuta kertaa innostanut lähteä, vaikka voinkin samalla pistäytyä serkun luona kylässä.

Raumalle ajettujen perunakuormien lisäksi on tullut täytettyä Olkiluoto ykkösen työmaaruokalan uusi perunalaari ensimmäisen kerran. Sinne mennessä pysähdyin Hankkilassa Hyörtin vanhan isännän *Oskar Kiikolan* juttusille, joka oli tullut seuraamaan silloisen isännän *Ilmari Rauvolan* työskentelyä pellollaan uuden uutukaisella "natikallaan". Ilmarin tiesin myös aiemmin olleen fergumiehiä, ja kun vaihdosta ihmettelin, Oskar totesi:

"Juu, meil lakattin traktori tarvitsemast."

Tämä tapahtui kuitenkin vuotta paria myöhemmin kuin minkä vuoden tapahtumista aloin kertoa. Piti nimittäin tehdä vähän lisää hintavertailuja.

Meillä oli edellisenä vuonna tehty remonttia ja siirrytty muotiin tulleeeseen öljylämmitykseen. Olihan öljy varsin edullisen hintaista. Meilläkin 4000 litran säiliö täytettiin 1. kerran tasan 10 pennin hintaisella öljyllä. Ilo oli kuitenkin melko lyhytaikaista, ailla seuraavana vuonna täydennystä tehtäessä se onkin maksanut jo 15,15 penniä, joka sekin nykyisiin reilusti yli euron hintoihin verrattuna tuntuu varsin kohtuulliselta. Vastaavanlaisesti on käynyt apulannan hintojen. 1000 kilosta kloorivapaata Y-lannosta olen maksanut 412,56 mk, mutta vastaavasti perunoiden hinta on ollut 0,30 markan eli 5 sentin luokkaa.

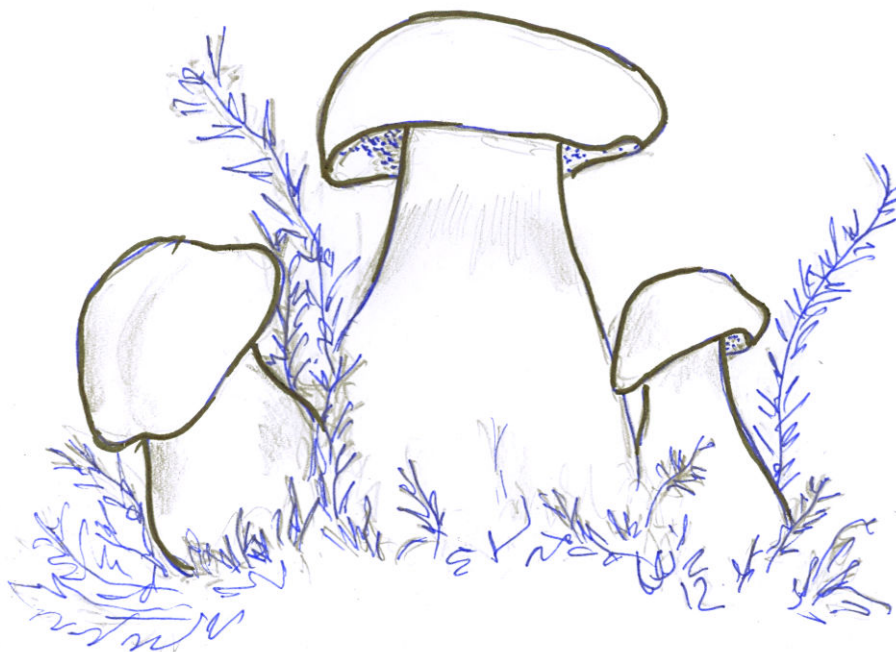
Mitä tulee päivittäisiin kotitalouden kuluihin, niin ensinnäkin on todettava, ettei silloin ole tunnettu nykyistä tarjouskilpailua, josta minulla on aivan tuore ja ylittämättömän edullinen kokemus, kun sain ostaa 2:lla eurolla 3 kpl 2 kilon jauhopaketteja. Kassalle totesin, ettei kotona enää leivo monikaan, koska jauhopusseja oli vielä tarjolla kahdessakin paikassa. Aikaisemmin meillä oli tapana ostaa niin jauhot kuin hienosokeri 50 kilon säkeissä, ja ne olivat yleensä hämmästyttävän saman hintaisia: jauhosäkki maaliskuussa 56,50 mk ja kesäkuussa 59 mk, sokerisäkki puolestaan heinäkuussa 61 mk. Totean ne kerran oste-

tuiksi samanaikaisesti, jolloin hintaeroa on ollut ainoastaan 50 penniä, ja sekin sokerin eduksi. Turhaan sain etsiä silloista kahvipaketin hintaa ja mietin, että ilmeisesti kahvi silloin vielä myytiin ½ kg:n paketeissa.

Lopuksi palaan vielä kesän aiheeseen, kun täytyy oikaista parikin virhettä, joista toista en tunne omakseni. Olympiamuisteluissa *Rauno Mäkisestä* olikin tullut *Rauno Miettinen*. Olympiamitalisti on toki hänkin, mutta myöhemmin ja yhdistetyssä hiihdossa

pronssimitalistina. Oma virheeni sen sijaan oli, kun tein *Matti Järvisestä* Berliinin keihäskisassa hopeamitalistin. Järvinen on tainnut päätellä kuin *Seppo Räty* myöhemmin, että Saksa on paska maa, kun jäi vallan mitalilta. Hopeamitalin onkin Suomeen tuonut myöhempi pitkäaikainen ME-mies *Yrjö Nikkanen*. Taisivat molemmat kuitenkin mennä täydestä, koska kukaan ei ole tullut oikaisemaan.

— *Matti Virta* —

MAAILMANLOPPUA PUKKAA (TAI EHKÄ EI)

Meillä on nyt kerrankin hyviä uutisia eurokriisinsä kanssa tuskaileville poliittisille päättäjille ynnä muille samanlaisille, jotka eivät ole pystyneet tekemään kerrassaan mitään järkeviä tulevaisuudensuunnitelmia tätä vuotta pidemmälle. Eräiden melko tunnettujen ja suosittujen ennusteluiden mukaan maailma näet tulee loppumaan ennen vuodenvaihdetta 2012–13, tarkemmin sanoen 21. joulukuuta 2012.

Noin äkkiseltään on hankala kuvitella, mitä erityistä kyseisessä päivämäärässä voisi olla. Siihen tosin osuu talvipäivänseisaus, joten se on tämän vuoden lyhin päivä pohjoisella pallonpuoliskolla, mutta muuten ainakaan länsimaissa standardina käytetty gregoriaaninen kalenteri ei anna olettaa mitään poikkeuksellista tapahtuvaksi silloin. Sen sijaan Väli-Amerikassa ennen löytöretkiä käytetty ns. Pitkän laskun kalenteri saavuttaa 21.12.2012 eräänlaisen tasaluvun, mikä on ollut pääsyy siihen, että jotkut kohdistavat juuri tuohon päivään poikkeuksellisia odotuksia.

Pitkän laskun kalenteri yhdistetään yleensä mayoihin, vaikka sitä käyttivät muutkin väliamerikkalaiskansat. Se jakoi ajan viiteen erimittaiseen jaksoon, joihin jokaiseen sisältyi 20 (tai yhdessä tapauksessa 18) seuraavaksi lyhyempää jaksoa alkaen yhdestä päivästä ja päättyen yksikköön nimeltä *b'ak'tun*. Yksi *b'ak'tun* on tasan 144 000 päivää eli runsaat 394 vuotta. Vielä pitempiä jaksoja olivat maailmankaudet, joista

edellinen kesti 13 *b'ak'tunia*; sen ajan nykyistä edellinen maailma oli mayojen mytologian mukaan olemassa, kunnes tämä maailma luotiin sen tilalle, ja lasku alkoi uudestaan. Arkeologien ja historioitsijoiden keskuudessa on ollut huomattavasti kiistaa siitä, mitä meidän ajanlaskumme päivämäärää tämä ajankohta vastaa, mutta nykyisin vahvimpina ehdokkaina pidetään joko 11. tai 13. elokuuta 3114 eKr. Tästä lukien 13. *b'ak'tun* tulee täyteen 21. tai 23. joulukuuta 2012.

Ei ole aivan selvää, mitä (jos mitään) mayat odottivat tapahtuvaksi tuona päivänä. 1960-luvulla maya-kulttuurista julkaissut amerikkalainen antropologi ja arkeologi *Michael D. Coe* oli siinä käsityksessä, että kyseessä tosiaan oli mayojen maailmanloppu, ja tämä oli pitkään tiedeyhteisön melko lailla vakiintunut kanta. Sittenkin, 1990-luvulla ja sen jälkeen, on esitetty erilaisia tulkintoja: kolmannentoista *b'ak'tunin* loppu saattoi yhtä hyvin olla juhlan paikka, tai sitten sillä ei välttämättä ollut lainkaan sellaista erityismerkitystä kuin aiemmin oletettiin. Ajanlasku ja maailma tulisivat jatkumaan. Muutamissa löydetyissä muinaisjäännöksissä esiintyy viittauksia aikaan, joka on edelleen hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa.

Yleiseen tietoisuuteen Pitkän laskun otaksuttu loppu tuli 1970-luvun New Age -liikkeen myötä. *Erich von Däniken* oli jo aiemmin ollut näkevinään Väli-Amerikan arkeologisissa jäännöksissä todisteita avaruus-

olentojen vierailuista Maapallolla, ja luonnonkansojen tai kadonneiden kulttuurien "salattu viisaus" ja mystiikka olivat muodissa. Monet odottivat alkavaksi Vesimiehen aikaa, jota leimaisi ihmiskunnan henkistyminen ja yleinen hyvinvointi, ja niinpä eräät varhaisimmat arvelut keskittyivät myönteisiin asioihin: Aurinko osuisi 21.12.2012 tasan Linnunradan ekvaattorille (joka ekvaattori itsessään on tulkinnanvarainen juttu), tai sen keskustan eteen (tähtitieteellinen mahdottomuus), taikka galaksin keskustasta lähtevä "synkronisoiva" säde osuisi Maahan ja laittaisi asiat täällä kuntoon. Joka tapauksessa tulossa olisi uusi, parempi aika. Toiset ovat päätyneet samantapaisiin ennustuksiin numerologian keinoin tai ufoja ja viljaympyröitä tarkkailemalla.

Eteläisessä Ranskassa sijaitsee parinsadan asukkaan paikkakunta nimeltä Bugarach, joka on jo ehtinyt saada oman osansa 2012-ilmiöstä. Noin vuodesta 2000 alkaen sinne on kerääntynyt sankoin joukoin "esoteerikkoja", ihmisiä, jotka uskovat maailman loppuvan joulukuussa mutta että tuholta on mahdollista pelastua kiipeämällä kylässä sijaitsevalle vuorenhuipulle. Eräät uskovat lisäksi, että vuoren sisällä asuvat avaruusolentot lennättävät heidät kyseisenä päivänä turvaan. Ainakin muutamien mukaan maailmanloppua seuraavat tuttuun tapaan paremmat ajat. Paikalliset asukkaat ovat olleet ajoittain hätää kärsimässä tulokkaiden kanssa, ja pormestari on tietävästi kertaalleen uhannut pyytää armeijan apuun, mikäli joulukuun 21. päivän lähestyessä

kylään alkaa tulvia entistä enemmän maailmanlopun pakolaisia.

On myös pessimistisiä olettamuksia, joiden mukaan ihmiskunnasta tai koko maailmasta tulee ennen vuodenvaihdetta totaalisesti selvää. Eräät pelkäävät, että Auringon kulkiessa galaksin keskustan edestä syntyy valtavia vuorovesivoimia, jotka sotkevat Maan ja muiden planeettojen ratoja, tai että Aurinkokunnan planeetat asettuvat 21. joulukuuta niin, että niiden vetovoimat aiheuttavat Maassa vahinkoa. Toiset odottavat massiivista, kaiken tuhoavaa auringonpurkausta, kolmannet supernovaräjähdyttä, neljännet Maan magneettikentän napojen yhtäkkistä vaihtumista päittäin.

Oman lukunsa näiden tuhoskenaarioiden joukossa ansaitsee se, jonka mukaan tulossa on Maan ja Nibirunimisen irtolaisplaneetan törmäys tai lähiohitus. Vuonna 1993 Wisconsinista, USA:sta kotoisin oleva nainen nimeltä *Nancy Lieder* tajusi olevansa avaruusmuukalaisten kontaktihenkilö ja että nämä olivat asentaneet jonkinlaisen viestintälaitteen hänen päähänsä. Lieder oivalsi, että Maata lähestyy noin neljä kertaa massiivisempi planeetta, josta hän käyttää nimeä "Planeetta X" tai Nibiru. Nibirun oli määrä olla hyvin epäkeskisellä kiertoradalla Auringon ympäri; se kulutti yhteen kierrokseen 3600 vuotta, ja oli jälleen tulossa kohden Aurinkoa. Kun Maan ja Nibirun välinen etäisyys olisi pienimmillään, Maan pyöriminen häiriintyisi, sen navat siirtyisivät paikoiltaan ja mantereet liikkuisivat. Jälkeenpäin

Maahan osuisi tonnikaupalla meteoreja ja pölyä.

Alun perin ohituksen ajankohdan oli määrä olla 27. maaliskuuta 2003. Lieder valmistautui tuomiopäivään mm. lopettamalla koiransa ja neuvomalla losangelesilaisen radio-kanavan keskusteluohjelmassa muita tekemään samoin. Nibiru kuitenkin petti hänen ja hänen seuraajiensa odotukset ja jäi tulematta, kuten tiedämme. Vahingosta viisastuneena Lieder korjasi sanomisiaan ja ilmoitti, että katastrofin *oikea* ajankohta pidettäisiin vastaisuudessa visusti salassa ja ettei vaara suinkaan ollut ohi. Oli ilmeisesti väistämätöntä, että eräissä piireissä sitten keksittiin yhdistää Nibiru vuoden 2012 maailmanloppuun.

Nibiru-kultti ei ole ottanut kuollakseen siksikään, että sen ympärille on kehittynyt salaliittoteoria, jonka mukaan tähtitietelijät ja viranomaiset ovat planeetasta tietoisia mutta salaavat sen olemassaolon välttääkseen paniikin syntymisen. Yksi "todiste" tämän puolesta on ollut vuonna 1983 infrapunateleskooppisatelliitti IRAS:in havaitsema tuntematon kohde, toinen vuonna 1992 havaitut häiriöt Uranuksen ja Neptunuksen kiertoradoissa. Näiden ohella esiin on tullut mm. tunnetuista tähdistä otettuja kuvia, joissa muutamat väittävät näkevänsä tuhoa tuovan mysteeriplaneetan. Se tosiseikka, etteivät nämä havainnot ja kuvat voi mitenkään olla samasta kohteesta, ei suuresti tunnu haittaavan Nibiruun uskovia, kuten ei sekään, että jos mainitun kaltainen lähiohitus tai törmäys olisi tosiaan niinkin pian tulos-

sa, Nibirun pitäisi näkyä yötaivaalla jo komeana kiekkona kaiken kansan ihailtavana.

Ainakin SETI-instituutissa ja NASA:n astrobiologian instituutissa johtotehtävissä työskentelevä astrofyysikko *David Morrison* epäilemättä haluaisi joulukuun 2012 menevän pian ohitse. Oman ilmoituksensa mukaan hän sai vuonna 2008 viikoittain keskimäärin kolmattakymmentä viestiä, joissa Nibiru-teoriasta pelästyneet ihmiset purkivat hänelle ahdistustaan tai syyttivät häntä osallisuudesta salailuun. Hän toivoo, että kun Nibiru tällä kertaa jää tulematta, ihmiset järkiintyisivät – mutta myöntää itsekkin, ettei liikaan optimismiin ole aihetta tällä saralla.

Tiedemiehet suhtautuvat yleisesti ottaen yllä kerrottuihin tuhoskenarioihin aika penseästi. Kuten edellä todettiin, Aurinko ei tulevana joulukuuna peitä Linnunradan keskustaa Maasta katsottuna, eikä ole edes varmaa, oliko Linnunradalla mitään mytologista tai kosmologista merkitystä antiikin mayoille. Galaksin ytimen tai Aurinkokunnan muiden planeettojen Maahan kohdistamat vuorovesivoimat ovat joka tapauksessa mitättömät eivätkä voi suoranaisesti laukaista suuria katastrofeja täällä; 21.12.2012 ei myöskään tule tapahtumaan mitään erityistä planeettojen asettumista suorille linjoille.

Suuri auringonpurkaus on periaatteessa aina mahdollinen, ja se voi aiheuttaa tuntuvia vahinkoja satelliiteille ja maan pinnalla sähköverkolle, mutta sellaisia roihuja, jotka voisivat viedä Maan

ilmakehän mennessään tai ainakin säteilyttää täällä kaiken hengettömäksi välittömästi, ei nykytietojen mukaan Auringossa synny. (Siihen viittaa sekin, että me olemme edelleen elossa, ja samoin muu biosfääri.) Supernovaräjähdyksessä sattuessaan lähiavaruudessa voisi olla kuolettava Maan elämälle, mutta tällä hetkellä ei tunneta yhtään sellaista tähteä, joka olisi sekä kyllin lähellä Maata että valmis päättämään päivänsä suunnattomaan räjähdykseen lähitulevaisuudessa – ja vaikka tunnettaisiinkin, supernovaräjähdyksistä on mahdoton ennustaa päivän tarkkuudella. Maan magneettikentän napojen vaihtuminen on samalla viivalla: se saattaa hyvin tapahtua jossain vaiheessa tulevaisuudessa – mutta tuloksena ei olisi mitään äkkinäistä katastrofia, eikä myöskään tällaista vaihdosta voida ennustaa päivän tai edes vuosituhannen tarkkuudella.

Jos siis taivaankappaleet eivät onnistu järjestämään meille mitään suuronnettomuutta vuodenvaihteeksi, olisiko pienistä vihreistä miehistä siihen? Vuonna 2010 Internetissä kiersi huhu, jonka mukaan tähtitaivaan kartoitusohjelma *Digitized Sky Survey 2* olisi tuottanut kuvan kolmesta valtavan suuresta avaruusaluksesta. SETI-tutkija nimeltä *Craig Kasnov* oli vahvistanut tarinan ja havainnut, että alukset, kukin kymmeniä kilometrejä kooltaan, ovat lähestymässä Maata ja tulevat perille – yllätys, yllätys – joulukuun 2012 tietämissä, kerrottiin. Tämä tarina kaatui jo siihen, ettei ketään *Kasnov*-nimistä ollut tuolloin SETI:llä töissä. "Avaruusalukset" eivät liene olleet

mitään muuta kuin kuvaan sattumalta tullut kästelyvirhe.

Huhut ja 2012-kultti elävät kuitenkin omaa elämäänsä. Ipsos-tutkimusfirman ensimmäinen toukokuuta kuluvaan vuoteen julkaistun tutkimuksen mukaan noin 10 prosenttia 21 maassa eri puolilla maailmaa haastatelluista ihmisistä oli sitä mieltä, että Pitkän laskun nollautuminen merkitsee maailmanlopun ajankohdan. Suosituin teoria oli Kiinassa (20 % uskoi), vähiten suosittu Saksassa (4 %). Väliin mahtui sellaisia valtioita kuin Venäjä (13 %), Japani (myös 13 %), USA (12 %) ja Ruotsi (11 %). Suomea ei tutkittujen maiden joukosta harmi kyllä löytynyt. Viime vuonna teini-ikäinen tyttö teki Iso-Britanniassa itsemurhan, ainakin osittain sen vuoksi, että hän pelkäsi vuotta 2012 ja maailmanloppua. Luonnollisesti myös viihdeteollisuus on löytänyt tiensä apajille ja tahkoaa kultin avulla rahaa, mutta koska se ei ole minulta onnistunut sitä tässä tapauksessa saamaan, minun on jätettävä 2012-aiheesta tehtyjen elokuvien ja kirjojen kommentointi toisille.

Ei siis ole mitään takeita, että maailmanloppu tosiaan koittaa lähikuukausina, vaikka tietysti aina on olemassa jonkinlaisen odottamattoman luonnonmullistuksen tai ihmisen aiheuttaman katastrofin mahdollisuus, vaikkakin se olisi hyvin pieni. Ellei muuta, tällaisessa tapauksessa ainakin eräiden EU:n nokkaihmissen vakuutetut unionin ja euron peruuttamattomuudesta kävisivät toteen: otaksuttuun maailmanlopun hetkeen – toisin sanoen

loppuvuoteen – asti ne tosiaan voivat joten kuten kestää. Itse en kuitenkaan löisi vetoa kummankaan puolesta, en maailmanlopun tulemisen vuonna 2012 enkä ikuisen EU:n.

Seuraava Kaapon Kaiku ilmestyy ennen 14:ttä uuden-*b'ak'tunin*päivää,

joten emme silloin vielä tiedä varmaksi, konvertoidaanko meidät uudelle tietoisuuden tasolle vai viekö Nibiru ilmakehän meiltä mennessään. Muussa tapauksessa lehden kevään 2013 numero saapunee ajallaan.

— *Miikka Paassilta* —

Kaiussa on silloin tällöin ilmestynyt lukijoiden iloksi pieniä ajatuspähkinöitä, joiden parissa on voinut kokeilla omia hoksottimiaan. Seuraavassa on yksi matemaattis-luonteinen hyvää vauhtia pimenevien syysiltojen ratoksi.

Kirjoitetaan ensin:

$$1 = 1$$

Jaetaan molemmin puolin yhdeksällä, jolloin saadaan:

$$0,11111\dots = \frac{1}{9}$$

Tässä kolme pistettä tarkoittaa, että desimaaliluku on päättymätön. Kerrotaan molemmat puolet uudelleen yhdeksällä:

$$0,99999\dots = 1$$

Pitääkö saatu tulos paikkansa, vai menikö jokin pieleen? Jos meni, niin mikä? (Vastaus seuraavassa numerossa.)

ROSALAN VIKINGIT

Kesäretkemme osui yhteen tämän kesän hienoimmista päivistä: aurinko paistoi kumpupilviseltä taivaalta, ja auton lämpömittari näytti korkeimmillaan + 30 °C lämpötilaa.

Lähdimme aamulla ajamaan Kemiön ja Dragsfjärdin kautta Lövön saarelle ja Käsän sin satamaan. Reittipalvelut näyttivät hirmuisen pitkiä matka-aikoja, mutta todellisuudessa olimme noin kahden ja puolen tunnin kuluttua parkkeeranneet auton jonottamaan M/S Auran kyytiä. Meille jäi hyvin aikaa syödä eväitä ja ihmetellä vilkkaan huvivenesataman elämää. Julkkiksiakin tuli bongattua: *Nicke* ja *Raakel Lignell* olivat myös lähdössä veneilemään.

M/S Aura pakattiin täyteen autoja ja ihmisiä, ja vajaan puolen tunnin lauttamatka Rosalan saarelle pääsi alkamaan.

Rosalan ja Hiittisten välissä on ollut satama ja kauppapaikka, joka on ollut kauppiaiden – viikinkien – Idän matkareitin varrella. Reitti on jatkunut Mustalle- ja Kaspianmerelle asti. Satama-alueita on tutkittu vuodesta 1990 lähtien, ja sieltä on tehty yli 1000 löytöä: keramiikkaa, aseenkappaleita, rahoja ja myös rahan kappaleita. Rahan palat todistavat, että paikalla on todellakin käyty kauppaa, koska vaihtorahaa saatiin rikkomalla kokonainen kolikko sopivan painoiseksi eli arvoiseksi. Tästä tavasta on peräisin ilmaus: onko sinulla rikkoo tämä raha pienemmäksi? Löydetyt kolikot ovat olleet kotoisin Pohjois-Afrikasta, Saksasta, Venäjältä ja Konstantinopolista.

Arvokkaimpia löytöjä ovat mm. naisen viitan solki, pronssiavaimet ja hopealla koristeltu miekan kahva. Tämän löydön arvoa selventää se, että hyvä miekka on ollut talon hintainen!

Kauppiaat ovat ostaneet Suomesta kuivattua lihaa ja kalaa, hylkeen rasvaa ja turkiksia. Ilmeisesti myös orjakauppaa on käyty. Istanbulissa *vaaleasta* naisesta on saanut 600 hopeagrammaa, miehen hinta on ollut 400 hopeagrammaa. Tänne tuotiin mausteita, kankaita ja koruja.

Viikinkikeskus kuvaa myöhäisrautakauden (800–1050 jKr.) elämänmenoa alkuperäisen mukaisilla rakennuksilla, näyttelyillä ja diaesityksillä. Pääsymaksua vastaan saa kartan, johon alueen kohteet on merkitty ja jonka taustapuolella on lyhyt selitys niiden

historiasta ja tarkoituksesta.

Kahvila-museo Tuuliruusun ympärillä on sijoitettu osa kohteista, mm. laiturin, toivomuslähde, uhrialttari ja riimukaiverrus. Suurin rakennus on päällikönhalli Rodeborg, joka on nimensä mukaisesti ollut päällikön asunto, mutta sinne on muutenkin kokoonnuttu, ja se on toiminut uskonnollisten menojen keskuksena. Suorakaiteen mallisen huoneen perällä on tulisija, sivuilla on makuualkoveja uupuneille juhlijoihin ja keskellä huonetta on pitkiä pöytiä.

Nyt vierailulla on mahdollisuus syödä kuhakeittoa kynttilänvalossa. Talossa on todella pimeää, vaikka ulkona on kesäpäivä kirkkaimmillaan. Pienistä, 25 × 30 cm ikkuna-aukoista tulee vain kapea ja heikko valokaistale eivätkä kynttilä-kruunut jaksa valaista kuin juuri pöydän yläpuolta.

Alkoveihin voi yöpyä aivan oikeastikin. Talossa on myös erillisiä huoneita matkailijoita varten. Kahden hengen huoneen hinta saunoineen ja aamiaisineen on 120 €. Ryhmille järjestetään ohjelmaa esim. seuraavanlaisilla teemoilla: uhrijuhla, päällikön pidot, viikinkien viisiottelu ja viikinkilaivan soutu. Näiden aktiviteettien kautta pääsee varmasti kunnan viikinkitunnelmaan.

Päällikön talon läheisyydessä on jatulintarha. Siihen on aseteltu kehän muotoon kiviä, joiden välissä voi kulkea. Tarhoissa on harjoitettu hedelmällisyysmenoja hyvän sadon ja kalaonnan varmistamiseksi, myöhemmin myös tanssittu ja leikitty. Hiittisten saaristosta tarhoja on löydetty yhteensä kahdeksan.

Viikinkikeskus on panostanut ajanmukaisuuteen joka tavoin. Myynnissä on maailman vanhimman panimon, saksalaisen Weihenstephanin pintahiivaolutta. Tämä panimo on toiminut jo silloin, kun viikingit ovat purjehtineet Hiittisten vesillä!

Lapsille on järjestetty monenlaista ohjelmaa. Alueella olevat kanat, pupujussit ja lampaat epäilemättä kiinnostavat. Lapset voivat kokeilla viikinkisoturin elämää heiluttelemalla puumiekkää, kokeilemalla kypärää ja kantamalla kilpeä.

Ja viikinkien kypärissä ei ollut sarvia niin kuin monissa kuvissa näkee edelleen! Opas kertoi, että kun viikingit ryöstivät Englantia ja Manner-Eurooppaakin, ihmiset olivat ensin varsin puolustuskyvyttömiä heidän tehokasta taistelutapaansa vastaan. Väki oli hämmästellyt tätä papeille ja kysynyt mistä ylivoima johtui. Papit olivat keksineet selitykseksi, että viikingit eivät olleet ihmisiä, vaan piruja. Siksi viikingeille maalattiin häntä ja kypäriin sarvet. Hännät jäivät pois kuvista 1400–1500-luvuilla, mutta sarvet ovat säilyttäneet asemansa sitkeästi.

Idänkävijän talo, Helga-kappeli, sepän paja, lammasaitaus jne. ovat muinaispolun varrella. Pihalta lähdetään nousemaan, ensin rappuja pitkin, kallioille. Reitti ei ole

vaikea hyväjalkaiselle ja -kenkäiselle, mutta jos on ongelmaa liikkumisen tai tasapainon kanssa, muinaispolulle ei ole ehkä viisasta lähteä yksin. Ihmettelimme, miksi viikinkikeskus ei ollut panostanut hiukan enemmän kaiteisiin ja tukeviin askelmiin.

Idänkävijän talo oli minulle mielenkiintoisin kohde. Tähän verrattuna Päällikön halli oli täyttä luksusta! Matalasta oviaukosta mennään sisään pimeään, savun- ja tervantuoksuiseen tupaan. Heti vasemmalla on talon ainoa näkyvillä oleva säilytystila: puinen hyllykkö. Seiniä kiertävät taljoilla peitetyt lavitsat ja keskellä huonetta on tukeva pöytä. Lattia on leveää lankkua, jossa piilukirveen jäljet näkyvät. Perällä, kallion ja kivien keskellä, on talon sydän: tulisija. Sen äärellä on tehty käsityöt, kerrottu tarinat, leikitty ja laitettu tietenkin ruokaa.

Miten mahtaisin pärjätä näissä oloissa? Koetan kuvitella itseni taloon talvipakkasella, kun mereltä puhaltaa hyinen tuuli, joka tupruttaa lunta joka koloon ja peittää juuri aukaistut polut. Mies on ehkä pitkällä matkalla itäisillä mailla eikä ole edes varmuutta pääseekö hän koskaan takaisin kotiin. Talven pitkittyessä kesän aikana kootut ruokavarat ehtyvät, kuivat puut loppuvat eikä eläimillekään ole enää ruokaa. Lapset yskivät ja nenät vuotavat. Savu kirvelee silmiä.

Huoahdan ja astun ulos ovesta takaisin nykymaailmaan. En pärjäisi, se on aivan selvää. Ainoa hyvä puoli, jonka keksin tästä asumuksesta on se, että pölyjen pyyhkimistä ei juuri ole. Tunnen silti vielä suurempaa kunnioitusta esiäitejäni kohtaan nyt, kun olen omin silmin nähnyt, enkä vain lukenut, millaisissa oloissa he ovat eläneet.

Tietoa viikinkien uskomuksista, uskonnosta ja tavoista saa näyttelyiden kautta. Kun olemme takaisin pihamaalla, käymme asemuseossa. Täällä on esitetty aidon kokoisten nukkien avulla se, mitä viikinkisoturille kävi kunniakkaan taistelussa kohdatun kuoleman jälkeen. Valkyyriat – taistelun hengettäret – leijuivat *Odinin*, sodan jumalan, lähettäminä taistelukenttien yläpuolella valmiina noutamaan urheat soturit Valhallaan. Se oli Odinin kultakattoinen sali, josta johti ulos 500 ovea. Ei siis mikään aivan pieni asunto! Valkyyriat huolehtivat myös, että sotureille oli tarjolla riittävästi ruokaa ja simaa. Olen lukenut *Bernard Cornwellin* kirjoittamaa kirjasarjaa viikingeistä, ja siinä on mahdollottoman tärkeää, että kun soturi kuolee, hänellä on ase, yleensä miekka, kädessään. Valhallaan ei ollut ilmeisesti ollenkaan pääsyä aseettomana.

Rannassa keino sotalaiva *Alvilda*, joka on tehty Saarenmaalla. *Alvilda* on 17 m pitkä, 4 m leveä ja se painaa 14 tonnia. Sen raaka-aineina on käytetty lehtikuusta ja tammea. Samaan aikaan kanssamme laivaa on ihailemassa perhe, jonka isä kertoo, että veneenrakentajat olivat sanoneet työn olleen niin haastava, ettei koskaan tulisi eteen vastaavaa.

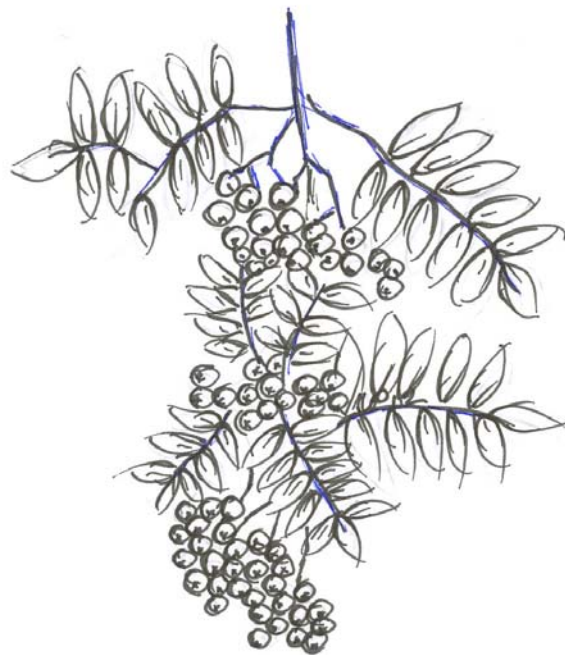

Lopulta joudumme kiirehtimään, että ehdimme ajoissa M/S Auran kyytiin. Autojono on niin pitkä, että toinen piippuhylly lasketaan alas, ja epäonneksemme henkilökunta ohjaa myös meidät ajamaan ylös ramppia pitkin. Kyselen, miten autosta pääsee pois, jos jotain tapahtuisi. Ovet eivät ainakaan mahdu avautumaan kunnolla. Tunnen jopa aavistuksen verran ahtaanpaikankammosa.

Mutta alus saapuu turvallisesti satamaan, ja pääsemme lähtemään kotimatkalle maata pitkin. Korkeat, tummanpuhuvat pilvimassat seuraavat meitä Kemiöstä kotiin asti. Seuraavan yönä ukkosenjumala *Tor* ajaa vaunuillaan ja paukuttaa Mjölner-vasarallaan taivaankantta.

— *Marja Hiltunen* —

Lähde: Rosalan viikinkikeskuksen kotisivut

MANNERHEIMIN
LASTENSUOJELULIITON
*Eurajoen
paikallisyhdistys*

MLL:n Eurajoen paikallisyhdistyksen syksyn 2012 ohjelma

- **Muskari** torstaisin 20.9. alkaen (10 kertaa):
 - klo 17.00-17.30 alle 2 v. + aik. (65 €);
 - klo 17.40-18.20 2-3 v.+ aik. (65 €, TÄYNNÄ);
 - klo 18.30-19.15 4-6 v. (70 €)Kaharin entisessä päiväkodissa (Weener-tie 4). Jäsenalennus 5 € ja sisaralennus 10 €. Ryhmässä max. 10, vähintään 7. Sisaruksilla on mahdollisuus päästä samaan ryhmään. Syysloma 25.10. Tiedustelut ja ilmoittautumiset p. 044 5330909/ Petra Westberg.
- **Isä-lapsi-sählyä**
 - sunnuntaisin klo 10.30-11.30 Lapijoen koululla, Metsäläntie 2 (uusi vetäjä haussa) ja
 - tiistaisin klo 17.00-18.00 Yhteiskoululla, Koulutie 2 (Mika p. 050 4647940).Sisäpelitossut mukaan, suojalasit on lainattavissa. Lapset yhdessä isän tai muun aikuisen kanssa, ei yksin.
- Lapijoen **perhekahvila** on tauolla, uusia osallistujia kaivataan, tila varattu keskiviikkoisin klo 10-12. Yhteyshenkilö Anne p. 050 3432767.
- **Toimisto** Kaharilla (Weener-tie 1) auki **keskiviikkoisin klo 18.00-19.00** (ei 24.10.). Ostamalla tuotteita kuten MLL:n kummi- tai äitipaitoja ja Juholoiden vanhanajan villalankoja tuet toimintaamme.
- **Alkeisuimakoulu** 5 vuotta täyttäneille viikoilla 41 ja 42 (8.10.-18.10.) Rauman uimahallissa maanantaista torstaihin klo 17.45-19.30. Mukaan mahtuu 20 lasta. Hinta jäsenille 50 € ja muille 60 €. Tiedustelut ja ilmoittautumiset iltaisin p. 050 3444807/Minna K.
- MLL mukana **6. luokkalaisten ja heidän vanhempiansa "Perheiden ilta"-tapahtumassa** Lahdenperässä 5.9.
- **EU-ruokatukipussit** lapsiperheille saapuvat jakoon syyskuussa, pussit haettavissa toimistolta keskiviikkoisin klo 18-19.
- Minkä teatteriesityksen, retken tai vastaavan tapahtuman haluaisit järjestettävän loka-marraskuussa? Toivomme ideoitasi: <http://eurajoki.mll.fi/yhteystiedot-ja-palaute/> tai Facebook-sivuillemme.
- Yhdistyksemme **kaipaa uusia hallituksen jäseniä** erovuoroisten tilalle, joten tervetuloa rohkeasti mukaan joukkoomme tapahtumien järjestämiseen ja toiminnan suunnitteluun.
- Kaikille jäsenille avoin **syyskokous** MLL:n toimistolla, Kaharin nuorisotalolla (Weener-tie 1) 31.10. klo 19.00. Tervetuloa, kahvitarjoilu!
- Perinteinen **tonttumetsä** järjestetään jälleen Kunnanviraston takana pururadalla su 2.12. klo 18.00-19.00. Tonttumuori tarjoaa lämmintä mehua ja piparia ja Korvatunturin postilaatikoon voi tuoda kirjeen Joulupukille. Pakkasraja -15°C.
- Tunnelmallinen Viattomien lasten päivän **enkelikirkko** Eurajoen kirkossa pe 28.12. klo 18.00. Kolehti paikalliseen hyväntekeväisyyteen.
- CP-lasten perheiden **tukihenkilönä** on Päivi, p. 040 5051272.
- **10 %:n alennukset** jäsenkortilla Hiusmuoti Jonnasta (Eurajoki, hiustenleikkaus), Pikku-Taaperosta (Lapijoki, vaatteet ja lelut) ja Minimaakarista (Eura).
- Lisätietoja: www.mll.fi/eurajoki. Liitythän Facebook-ryhmäämme: "Mannerheimin Lastensuojeluliiton Eurajoen paikallisyhdistys".

Toimintarikasta syksyä toivoo hallituksen väki:

Kirsi Hassinen (pj., GSM 040 5074843, s-posti: kirsi.hassinen@nettikirje.fi), Anne Harju, Mervi Hämäläinen, Päivi Kalin, Kirsi Kangas, Karoliina Kannisto, Minna Keinänen-Toivola, Minna Korhonen, Tiina Määttä, Katri Päiväkkö, Minna Saaristo

Sisso.

Haisenkost mää hieft.
Haise oikee.

Mikä ettei.
Saaki hiuka tuaksatta.
Raskan tyä raataja.
Sanos Uatise Jorma.

Telkkaris paohas.
Se ittes venuttaja.
Tanssamise mestar.
Miäs mikä pitä
suvel kaolliina.
Ja färjätyi
kauhioi silmklasei.

Ei hänt ittiäs hikittän.
Juur siin kohta.
Ei ainakka klasi ol huurus.

Miäs tiätä
mist paoha.
Väit viäl
tua samane äij.
Ahker ihmne o
onnellisemp.
Hajuinnes kaikkines.

Sisso.
Eiko menoks.
Panna haisema.

– *Kastehelm* –